

man ikke kan faa at vide, hvad disse 5 Millioner skulle bruges til, at det staar med rene og klare Ord i Loven: de skulle bruges til Gennemførelse af de forskellige Jærnbaneanlæg, der ere fastslaaede ved Loven af 8de Maj 1894. Jeg for mit Vedkommende gaar ud fra, at naar nu denne Lov vedtages, saaledes som den er forelagt, saa er det dermed fastslaaet, at det hele Beløb skal anvendes paa denne Maade. Jeg gaar ud fra, at dette er den bestemte Forudsætning for dette Laans Anvendelse, og haaber derfor, at der ikke bag efter vil blive Tale om at gøre Forandringer paa dette Punkt og om at anvende det paa anden Maade, for saa gaar man bort fra de Forudsætninger, hvorunder denne Lov blev vedtagen. Efter de Udtalelser, jeg fremkom med ved første Behandling, vil man kunne forstaa, at jeg i og for sig kunde føle mig fristet til at gaa med til det Forslag, der er stillet af et andet æret Medlem om at stryge § 4 om Konverteringen, men jeg betragter det som en given Sag, at dette er et Led i den hele Finansoperation, og dersom man vil den ene Del deraf, saa maa man ogsaa tage den anden Del deraf. Jeg kan derfor heller ikke andet end stemme mod dette saa vel som mod de andre stillede Vædringsforslag. Jeg vil altsaa opfordre til, at man laeder Loven gaa videre i den Skikkelse, hvori den er forelagt fra Regeringens Side.

M. Sprensen: Da den foreliggende Sag først kom frem for Offentligheden, forelaa den ren og klar og kunde ikke misforstaaes fra nogen Side. Den kom først frem for Offentligheden ved Regeringens Initiativ gennem „Berlingske Tidende“, og for saa vidt Regeringen havde holdt sig til det, der forud, som det for øvrigt er blevet sagt, var behandlet i Finansudvalget og havde vundet Støtte der fra alle Sider, vilde denne Sag være gaaet igennem Tinget, maaste næsten uden Omtale, i alt Fald uden anden Omtale end en rosende. Efter at Sagen er kommen frem, har den imidlertid faaet et helt andet Stær over sig. Der er kommet noget, om jeg saa maa sige, æventyrligt over denne Sag, der er foregaaet et eller andet; man ved ikke hvad, som har bragt denne Sag ind i en helt anden Sture. Der var fuld Enighed mellem Finansudvalget og den meget ærede Minister om 20 Mill.; saa vidt jeg ved, bleve de 20 Mill. bifaldet af alle mulige Grupper i Rigsdagen; alt var i Orden, vi skulde laane 20 Millioner, hvoraf de 8—9 Millioner skulde bruges til Konvertering af Sterlinglaanene, Resten til Jærnbaner. Saa lige med et bleve de 20 Millio-

ner til 25 Millioner. Hvad betyder nu det? Ja, derom er det, vi ikke have faaet nogen Forklaring — naar jeg siger vi, sigter jeg hermed til en vis Del her i Salen, idet jeg ikke betvivler, at der er andre, der have faaet fuldstændig Forklaring i dette Forhold. Jeg gaar nemlig ud fra, at der er Mening i Sagerne, at det ikke er Løjer og Langtaal det hele, hvad det ogsaa vilde være en For nærmelse at tro, og saa kan der ikke være anden Mening end den, at der mellem en Gruppe i Rigsdagen og den højtærede Finansminister har fundet en Forhandling Sted, er truffet en Aftale om denne Sag, en Aftale, som har gjort, at de 20 Millioner ere blevne til 25 Millioner. Nu er der en Del her i Salen, som ere holdte uden for disse Aftaler, og som ikke ved, hvad der er forhandlet bag Kulisserne, og til disse hører bl. a. jeg. Jeg har været med til at træffe Aftalen om 20 Millioner, de 25 Millioner ere bestemte paa andre Steder, end hvor jeg kommer. Men hvad er Meningen med dette? Det bør de Herrer virkelig sige os. Det er ikke nok her i al Almindelighed at sige, at naar vi faa 25 Millioner, skulle vi nok faa Brug for dem, vi kunne godt laane 5 Millioner mere, for vi kunne altid bagefter forhandle om noget at bruge dem til. Ja, det var en Teori, som havde nogen Gyldighed her i Landet for en Snes Aar siden, i den gyldne Tid, da det var blevet en Trossag blandt Sjendomsbesiddere, at det blot gjaldt om at faa saa store Laan som muligt; de fik nok Brug for Pengene. Der var mangen en Landmand, der gik fallit paa denne Teori, og det er for øvrigt ogsaa en Teori, som Staten prægtig kan gaa fallit paa. Dette at laane uden bestemt at vide, hvad man skal bruge Pengene til, er i det private Liv fuldstændig meningsløst; om det er bedre i Statsforhold, er et Spørgsmaal, som jeg ikke skal komme ind paa med saa stærke Udtryk, som jeg tør bruge, naar jeg taler om private Forhold. Men det er det, jeg slet ikke tror er Tilfældet her. Jeg vilde anse det for højst urigtigt at tro det om den højtærede Finansminister, at det var Tilfældet, at der skulde laanes 5 Millioner, om hvilke ikke et Menneſte her i Landet vidste, hvad de skulde bruges til. Nej, jeg gaar ud fra det, jeg før sagde, at der er en Aftale mellem Ministeren og visse Partier. Men maa vi saa ikke faa at vide, hvori denne Aftale bestaar? Hvem skal have disse 5 Mill.? Hvad skulle de bruges til? Er det ikke til Jærnbaner, og da under hvilke Betingelser? Særlig er der en Side af Sagen, som jeg ønsker Udtalelser om, for endnu staar det